

„Men hvad i Alverden er Hensigten?“ sagde Præsten; han stod henne ved Pulten og støttede Hovedet i sin Haand. „Selve Magten kan jo dog umuligt friste ham mere. Og hans Forfængelighed maa vel endelig ogsaa være bleven tilstrækkelig mættet.“

„Vil du have *min* psykologiske Forklaring paa Farbror Tyges sidste Kraftudfoldelse, saa er det den, at han veed, han gaar med Døden i Kroppen. Og som den Æstetiker, han inderst inde er, arrangerer han nu sin egen selvforherligende Ligbegængelse. Som en af Fortidens Høvdingeskikkelser vil han begraves i fuld Rustning, omgivet af sine Trofaste og støttet til sit navnkundige Sværd Dyrendal. Med det Tableau i bengalsk Belysning skal Tyge Enslevs Heltesaga slutte. — Du veed, jeg har altid betragtet det som en Ulykke, at Farbror ikke blev sin første Bestemmelse tro og holdt sig til Digteriet. I det Fag havde hans eventyrlige Forestillinger om Livet og dets Vilkaar kunnet udfolde sig uden at gøre større Skade. Til Uheld for os allesammen fandt han paa at tilfredsstille sin kunstneriske Fingerkløe paa levende Kød og Blod. Det har ganske sikkert været hans stolte Drøm at modellere hele Nationen om i sit Billede ... og delvis er det jo virkelig tilsidst lykkedes ham. Vi er paa gode Veje til at blive en latterlig Karikatur af vor Race. Faar vi ikke den unge Slægt gjort nøgtern inden ti Aar, er vi kaput. Det er min sikre Overbevisning.“

Præsten svarede ikke noget hertil. Han stod i sine egne Tanker og havde ikke hørt meget af, hvad Broderen sagde. De to havde saa ofte udtalt sig for hinanden om den store Farbror, at den ene tilsidst kun hørte sine egne Tanker i den andens Ord; og ingen af dem vidste, at det var deres Fars Genfærd, der talte igennem dem begge.

Efter et Ophold sagde Præsten:

„Jeg har naturligvis spurgt mig selv om Grunden til, at Farbror Tyge ønsker at tale netop her. Og jeg tror, jeg aner den. Balduin Hansen har nylig været i København. Jeg tænker mig nu, at Telegrammet idag er Resultatet af den Rejse.“

„Hvad mener du?“